

Czegő Zoltán

KALAPOS

Helye van a szobában mindennek
Két szerény szalmakalap meg egy fekete

Mind megvan ünnepe s dolog ideje
Szegény fejetek
Mi lesz velem és mi veletek

Az én fejem -
Se kánikula se élelem
Egy kalapra való évszak
van-e még hátra
De miért is lenne lehetetlen
Nincs olyan hatalom
mely bármi alól s elől
fölment a ravatalon

Ágyam meg a sírom is alkalmi vetetlen
Ha szerelem
híján is de még van annyi élelem
ha éppen rám kerül a sor és a kegyelem
állok elébe s nyúzom tovább
Nem szidom a jég- meg a rézangyalát

Nahát
Szusszanok
Emberi dolog
A koldulás is az ha
belegondolok

Magas égre áradó
lépcsőzeteken terem

kövek néma halmai
jellem és jellemtelen

Súlya van a kalapnak
ha azt én emelem
Székely káplár sóhajt mellettem
Odébb van még a győzelem

Lehetnék harangozó fekete kalappal
Már az a mesterség is
csak egy gombnyomás
Eliramlik az áram s jön a kongatás

Két szalmakalapnyi időt kérnék még
A harmadik fekete
Időben végtermék
Az egyikkel pallyam még a gyepet is
Katalinka alatt
aki megmaradt

Hiszek a térülő időben s időnek
Másként elűszna előlem az utolsó falat

Miféle szél hozta a kalapnak való szalmát
És azon miért van száraz hársocsokor –
A fekete spórolja saját nyugalját
Múlást és mulatást rendre megtorol

Örömem sok pipacs a búzatáblákon
A kaszás idő a forrásnál téblábol
És nem borul be az idő soha már
Némán suhan fölöttem a darumadár